

РЕШЕНИЕ

№ 2263

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5962** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр.чл.194б ал.6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от С. Д. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 13 от 03.04.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район”.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с изискванията за форма и материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и не съответствие с на целта на ЗВ. Посочено е, че проверките не са били извършени обективно и не са отчетени действително изразходваните водни количества за напояване на земеделски култури. Актът не бил издаден и в срока по чл.57 ал.1 от АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк.А. П. поддържа изложеното в жалбата и моли актът да бъде отменен, както и да бъдат присъдени разноските в процеса, съобразно приложен списък.

Ответникът – Директор на Б. дирекция „Източнобеломорски район” /БДИБР/, редовно уведомен се представлява от юрк. Неделя Г., която оспорва жалбата. По същество на спора излага доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Представено е писмено становище вх. № 8494/11.03.2020г.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че от Министъра на околната среда и водите е било издадено разрешително № 1144 от 28.08.2002г. на [фирма], за правото на водовземане от повърхностни води за напояване на 5 425 дка поливни площи от язовир „С.“, изграден на р.С. в землището на [населено място] и [населено място], [община] за периода 2002г.-2006г.

С Решение № РР-1002/29.07.2010г. е продължен срока на действие на това разрешително с още 6 години, считано от 31.12.2010г.

При извършена проверка по документи е съставен Констативен протокол № ПВ2-158/23.05.2018г. във връзка с изпълнение на условията по разрешителното за водоползване и определяне на дължимата такса за правото на водовземане. Установено е, несъответствие между декларираните водни количества с декларация № КД-05-2067/02.02.2017г. и реално пропуснатите водни обеми от язовир „С.“ за 2016г. За 2016г. са декларирани 88 925 куб.м., а пропуснатите водни обеми отчетени по рейка и отразени в дневник са 1 183 520 куб.м. Дължимата такса за този период възлизала в размер на сумата от 1 183.52 лева.

Съставен е и констативен протокол № ПВ2-28/12.03.2018г. Установено е, несъответствие между декларираните водни количества с декларация № КД-04-2137/05.02.2018г. и реално пропуснатите водни обеми от язовир „С.“ за 2017г. За 2017г. са декларирани 171 710 куб.м., а пропуснатите водни обеми отчетени по рейка и отразени в дневник са 1 434 280 куб.м. Дължимата такса за този период възлизала в размер на сумата от 1 721.14 лева.

С покана за доброволно изпълнение изх. № ПО-02-35/27.02.2019 г., получена на 11.03.2019г., [фирма] е поканено да плати доброволно, в седемдневен срок от получаването, задължението си по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а " ЗВ като титуляр по разрешително за водоползване № 1144/22.08.2002г. за периода 01.01.2016г. - 31.12.2017г., в размер на 2 904.93 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава.

С уведомление за започване на производство за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане с изх. № ПО-20-35/1/14.03.2019г. на управителя на [фирма] е съобщено, че на основание чл.26 АПК е образувано производство за установяване на публично държавно вземане за дължимата от дружеството такса за водовземане от повърхностни води, за дължими и неплатени такси за водовземане за периода 01.01.2016г.-31.12.2017г.

С оспорения АУПДВ № 13 от 03.04.2019г. е установено по основание и размер задължението на [фирма] за такси за водовземане от повърхностни води по разрешително за водоползване № 1144/22.08.2002г. за периода 01.01.2016г.-31.12.2017г., в общ размер на 2 904.93 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава в размер на 416.98 лева. Размера на таксите е формиран на база представени справки за използвани водни количества, съгласно месечни графици в

рамките на разрешителния режим и на основание чл.1 т.1 б. "а", чл.3, ал.1, чл.8 ал.1, чл.10 ал.1 т.2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011г. /за задълженията за 2016г./ и на основание чл.1 ал.1 б. "а", чл.3 ал.1, чл.7, чл.11 ал.1, чл.12 ал.1 т.3 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г. /за задълженията за 2017г./.

В процеса се допусна и прие заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от Б. С. М., от което се установява, че на язовир „С.“ има монтирана рейка за отчет на пропуснатите водни маси, които за 2016г. са 1 183 520 куб.м. Налице е несъответствие между декларираните от жалбоподателя водни обеми и действително измерените възлизащи на 1 094 595 куб.м. За 2017г. декларираните водни количества са 171 710 куб.м., а отчетените посредством рейка пропуснати водни обеми са 1 434 280 куб.м. или несъответствието е 1 262 570 куб.м. и съобразно изчисленията по приложимата Тарифа размера на таксата е 1 721.14 лева.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 08.04.2019г.

Разгледана по същество, жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган- чл. 195б, ал. 1 във връзка с чл. 152 ал.1 т.1 от ЗВ и в предвидената мотивирана писмена форма- чл.59 ал.2 от АПК.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадената заповед /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушение по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

За правото на използване на водите се заплаща такса за водовземане от повърхностни води- чл.194 ал.1 т.1 б. "а" ЗВ, като нейният размер, начинът и редът за изчисляването и заплащането ѝ се определя с тарифа на Министерския съвет.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ „ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларираат дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по

чл.194 ал.б, въз основа на които се определят таксите.

В настоящия случай [фирма] е подало към БД „ИБР“ декларации и справки-отчети за добити водни количества за периода 2016г.-2017г. в размер на 88 925 куб. м. и на 171 710 куб.м. При извършена проверка между декларираните данни и реално пропуснатите водни обеми от язовир „С.“, отчетени по рейка и отразени в дневник е установено, че същите са съответно 1 183 520 куб.м. и 1 434 280 куб.м.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на покана за доброволно изпълнение № ПО-02-35/27.02.2019г. и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията.

Противно на твърденията на оспорващия, АУПДВ № 13 от 03.04.2019г. е мотивиран, като в него е посочено разрешителното, въз основа на което са определени публичните задължения, а самият документ е част от административната преписка по издаването му, както и констативните протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението, в които ясно, конкретно и точно са определени всички елементи на правото на водовземане, включително целта на водовземане, мястото на водоползване и вида на водоизточника. Срокът по чл.57 ал.1 от АПК е инструктивен, а не преклузивен и с неговото изтичане не се погасява правото на административния орган да издаде акта, с който приключва административното производство.

Предмет на настоящата съдебна проверка е акт установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл.194 ал.1 т.1 б.“а“ и ал.2 ЗВ в размерите, съобразно приложимите към 2016г. и 2017г. Тарифи за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно разпоредбата на чл.195б от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл.166 ДОПК.

Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически иззетите водни количества, а не на тези които жалбоподателят е декларирал. В хипотезата на чл.194 ал.2 във вр.чл.194 ал.1 т.1 б.“а“ ЗВ дължимата такса е на базата на отнетия обем вода съгласно показанията на измерващото устройство, като включва не само реално използвания обем, а цялото количество отнета вода от водните обекти, които дружеството ползва. Съгласно чл.194а от ЗВ, отнетият при водовземането обем вода се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства, като "водовземането" обхваща всички дейности, свързани с отнемането на води от водните обекти- § 1 ал.1 т.7 от ДР на ЗВ.

Директорът Б. дирекция „Източнобеломорски район“ е извършил проверка на информацията, посочена от [фирма] и нейното съответствие с показанията на измервателните устройства. Съгласно чл.194б ал.4 от ЗВ „когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията“.

1. за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. приложимост намира Тарифа за

таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011г., обн.ДВ. бр.50/01.07.2011г., отм. ДВ.бр.2/06.01.2017г. Съгласно чл.10 ал.1 т.2 от нея, единичният размер на таксата за водовземане от повърхностни води се определя за напояване на земеделски култури и е в размер на 0,001 лева/куб.м. Според разпоредбата на чл.8 ал.1, таксата за водовземане от повърхностни води, се определя по следната формула: $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса - в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана черпената вода, съгласно таблиците по чл. 10 - лв./куб. м; W - за повърхностни и подземни води е размерът на ползвания годишен воден обем - куб. м. С прилагането на този алгоритъм /1 183 520 куб.м. x 0.001лв./куб.м./ дължимата такса за правото на водовземане за визирания период се получава на стойност от 1 183.52 лева.

2.за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. приложимост намира Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г., обн. ДВ.бр.2/06.01.2017г. в сила от 01.01.2017г. Съгласно чл. 3, ал. 1, таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води се определят на базата на отнетия обем вода, целта на ползване на водите и съответните норми за водопотребление съгласно наредбата по чл. 117а от ЗВ. Разпоредбата на чл.7 ал.1 от тази Тарифа определя, че отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва чрез отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. По см. на чл.11 ал.1 и ал.2 таксата за водовземане се определя по същата формула: $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса - в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл.12 - в лв./куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури единичният размер на таксата (E) за водовземане е 0.0012 лв. /куб. м. След като действително отнетото водно количество е 1 434 280 куб.м., то размера на таксата възлиза на 1 721.14 лева, а не както е посочено от ответника 1 721.41 лева.

В обобщение, общият размер ще възлиза на 2 904.66 лева на дължимата такса за водовземане за 2016г. и 2017г., съобразно визираната методика, а не на 2 904.93 лева, така както е прието от ответника. Констатира се несъответствие от 0.27 лева в изчисленията и съобразно критериите за определянето на таксите за отделните периоди, залегнали в ЗВ и приложимата Тарифа.

По см. на чл. 15, ал. 1 от отменената Тарифа, респ. чл. 21, ал. 1 от сега действащата такава, таксите са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година. Съгласно чл.195в ал.1 от ЗВ във вр. чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава за всеки период поотделно.

Нито в хода на висиящността на административното производство, нито в съдебния процес, [фирма] представи писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения за периода 01.01.2016г.-31.12.2017г. в срока по чл.194б ал.2 от ЗВ, което е от съществено значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ.

В заключение, съдът приема, че АУПДВ № 13 от 03.04.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район” е частично незаконосъобразен

административен акт само относно размера на дължимото задължение-такса за водовземане за 2017г., който е 1 721.14 лева. Това обстоятелство рефлектира и върху крайния размер на държавното вземане, което е 2 904.66 лева. Ето защо, оспореният акт трябва да бъде изменен в посочената част, като се се приведе в съответствие с действителното правно положение. В останалата част, досежно основанието и размера на задължението за 2016г., както и относно основанието на вземането за 2017г. и лихвите върху главницата, жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № 13 от 03.04.2019г. на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район” в частта относно дължимата такса за водовземане по разрешително № 1144/22.08.2002г. за периода 01.01.2017г.-31.12.2017г., като вместо 1 721.41 лева определя същата на 1 721.14 лева /хиляда седемстотин двадесет и един лева и четиринадесет стотинки/ или общо за периода 01.01.2016г.-31.12.2017г. в размер на 2 904.66 лева /две хиляди деветстотин и четири лева и шестдесет и шест стотинки/.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от С. Д. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу **Акт за установяване на публично държавно вземане № 13 от 03.04.2019г.** на Директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район” **в останалата част.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

